

omhyggeligere Overveielse, end jeg antager, at det ærede Medlem har ladet denne Gjenstand blive tildeelt, og en meget omhyggeligere Overveielse, end det vil være muligt at lade Gjenstanden blive tildeelt i dette Dieblis og paa det Stadium, hvortil Sagen nu er rykket frem. Det er aldeles vist, at naar Bestemmelserne i Danske Lovs 4—4—8 hæves, hvad navnlig vil være en Følge af § 32 i Lovudkastet, saaledes som ogsaa udtalt i Forslaget under Nr. 62, saa frembyder sig ganske naturligt det Spørgsmaal, om man ikke ogsaa noget bør forandre de nu gjældende Bestemmelser om Mandstabsrets Fortrinset for Hyre, idet de Bestemmelser, der, som nævnt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, herom findes i Forordningen af 28de December 1792, staae i næstseende Forbindelse med de Regler, der hidtil have været gjældende med Hensyn til Mandstabsrets Ret til Hyre i Strandings- og Ulykkes tilfælde. Det er da ganske naturligt, at dette Spørgsmaal tages under Overveielse, men det griber tillige ind i mange andre Retsspørgsmaal, som ere af den største Betydning, og som man virkelig ikke saaledes kan gaae hen over med en Haresod. Dersom det ærede Medlem vilde tage den nævnte Forordning af 28de December 1792 for sig, saa vilde han see, at dette Spørgsmaal om Mandstabsrets Fortrinset for Hyre ogsaa staaer i Forbindelse med Spørgsmaalet om Bodmeris og andre Pantecreditorers Ret, og man kan ikke saaledes springe dette forbi. Man kan ikke af det ærede Medlems Forslag see, om det er hans Mening, naar det vedtages, at Forordningen af 28de December 1792 fremdeles skal være gjældende eller være hævet; men det gaaer ikke an at lade saadanne vigtige Retsspørgsmaal være aldeles uklare og ubesvarede. Hvad forøvrigt Realiteten af Forslaget angaaer, da anseer jeg det for overflødigt, ja ubetimeligt at udtale mig nærmere derom. Det har hidtil, og jeg troer med nogen Fyde, været opfattet som naturligt, at man burde give Søfolk en ganske særegen fortrinlig Ret i de Gjenstande, som de overhovedet have med at bestille, men derimod ikke give dem nogen saadan udenfor disse, altsaa ikke i Nøderens Fallitbo, forsaavidt det omfatter andre Gjenstande end Skib, Fragt

osv. Det kan være muligt, at man noget bør forandre de hidtil gjældende Regler om Søfolks Fortrinset for Hyre med Hensyn til Skib osv. i Ulykkestilfælde af den af mig berørte Grund, og at man ogsaa af denne Grund kan komme ind paa det Spørgsmaal, om man i Forbindelse dermed skal give Mandstabet en anden særegen fortrinlig Ret for dets Hyre under visse særegne Omstændigheder; men man kan ikke stille dette saaledes hen, som her er gjort, at tage Noget af den Fortrinset, de hidtil have haft i Skib, Fragt osv., bort, og ved Siden deraf give dem en heelt ny Ret i Nøderens Fallitbo i Lighed med Landets. Det bliver naturligvis noget aldeles Underordnet i Sammenligning med disse Realitetsindvendinger, at det ærede Medlems Forslag, saavel det under Nr. 49 som det under Nr. 50, og forøvrigt naturligvis ogsaa andre af hans Forslag, blandt hvilke jeg særlig skal udhæve Forslaget under Nr. 47, ere affattede paa en saadan Maade, at det vilde være umuligt at lade dem passere i en Lovbog. Hvad den ærede Indenrigsminister udtalte med Hensyn til Forslaget under Nr. 56, navnlig dets Slutning, forekommer mig at være ikke ubesøjet; og jeg antager derfor, at de ærede Medlemmer, der særlig have beskæftiget sig med denne Sag, ogsaa inden 3die Behandling vilde sjanke denne Udtalelse en omhyggelig Overveielse, at det nemlig kan være tvivlsomt, hvorvidt det lader sig gjøre at give Indenrigsministeren en Bemyndigelse, der skulde kunne faae Anvendelse med Hensyn til allerede indrettede og byggede Skibe, hvilket maaskee kunde føre til et Resultat, der i høi Grad vilde blive farligt for mangfoldige mindre Skibeiere. Den ærede Ministers Bemærkning til Forslaget under Nr. 52 kan jeg derimod ikke i samme Grad erkjende for rigtig. Dette Forslag gaaer ud paa, at det Mandstabs, som bliver sgt eller beskædiget, saaledes at det ikke kan tiltræde Reisen, kun skal have Fordring paa betinget eller sædvanlig Maanedshyre for de Dage, i hvilke det har tjent, naar Sygdommen ikke er selvorskyldt. Jeg skal nu for det Første bemærke, at jeg ikke mindes rettere, end at Paragraphen ved det af os stillede Forslag netop føres tilbege til en nærmere Overensstemmelse med